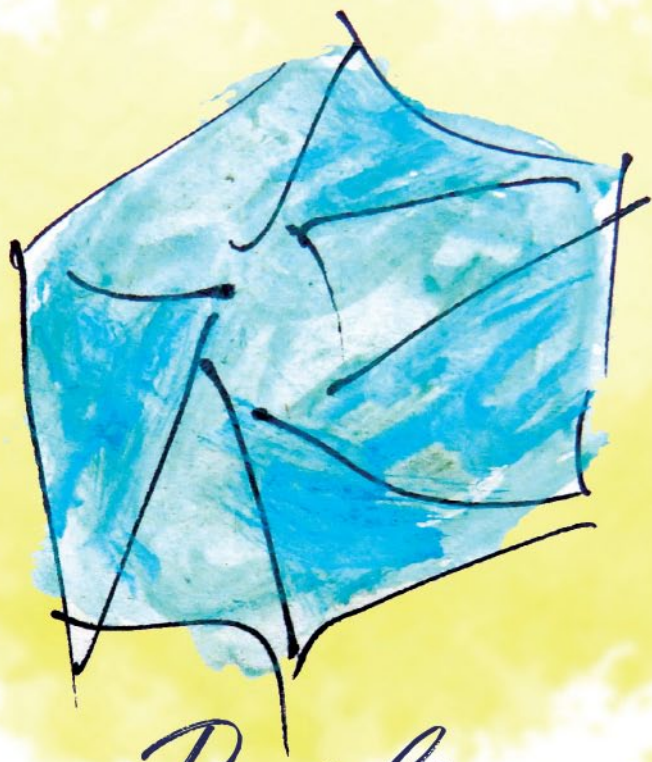

RICHARD SOBOTKA

*Briliant
velký jako
svět*

Příběh elektrizující dívky
a investigativního žurnalisty

RICHARD SOBOTKA

*Briliant
velký jako
svět*

2018

ZAR

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

© Richard Sobotka

Richard Sobotka, Partyzánská 1107, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm,
tel.: 571 654 544, 737 053 929, e-mail: richard.sobotka42@gmail.com
www.okobeskyd.cz

Obálka: Jakub Sobotka

Ilustrace: Richard Sobotka

Sazba: Dušan Žárský

Vydání první

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

v říjnu 2018

ISBN 978-80-7590-009-8

Pršelo. Nebe pouštělo slzy velké jako pláč vdovy nad hrobem milovaného muže, i když s jistou nadějí, že mezi truchlícími zajiskří pár mužských očí, které si čerstvou vdovu pozorně prohlédnou, očima mlsně oblíznou a trochu i očichají, a časem případně projeví zdvořilý zájem.

Šedivý činžák, postavený z betonových panelů, zůstával toho poměrně časného rána k mokrému nadělení lhostejný.

V šestém patře se na vyhrátém lůžku mladý muž převálil v mráкотném pokusu o navázání na další spánkový verš. Marně. Mobilní telefon harašil zpěvným úryvkem o toreadorovi smělém...

Půlnoc – oblíbená hodina šéfa – šéfredaktora.

„Ne aby ses tam v tom zapadákově jen vyvaloval s babama a zapomněl i to málo, co ses pro noviny naučil dělat.“

„V tomhle zapadákově? Hlídám byt tetičky Emilie Povejšilové. Chytila na stará kolena druhou mízu, jela si do lázni vyhodit z kopýtka. V tomhle zapadlém městečku dávají lišky dobrou noc. Absolutní nuda. O čem bys tady chtěl psát?“

„Pro takový případ sis určitě nezapomněl přibalit revolver – pořád lepší vpálit si kuli do hlavy, než se tam kdesi na konci světa ukousat nudou nebo podlehnout zoufalství.“

„Dík za radu...“

„Žádné znásilnění nebo vražda? To mi nepovídej. Ani folklorní kroužek? Ani přejetá slepice, sexuální skandál místního varhaníka, romantická turistika do okolních hor? Pokud něco budeš mít, tak pošli, jedno co, třeba jaké se teď v horách nosí spodní prádlo. Hlavně makej. Čus, blboune.“

„To máte tiskovou konferenci pokaždé o půlnoci?“ mňouklo z pod příkrývky vyhráté postele.

„Zpravidla.“

„Existuje i jiná konverzace...“

Ach, ty ženy! Stále touží po hřejivém objetí a pořád jsou tak nenasytné...

Nad ránem, chvíli po rozbřesku, nastalo ono šustění prádla, signalizující loučení. Vystřídaly je spěšné kroky po koberci, zrádné blýsknutí modře zbarveného briliantu v soutěsce mezi rozhoupaným poprsím, chvatný polibek kamsi za levé ucho, klepnutí dveří bytu a mručení domovního výtahu.

Pak na několik hodin či minut zase klid po celém domě.

Jen u vstupních dveří ohybného panelového domu nastala v tom časném ránu malá tlačence.

Už poněkud obnošenější dáma se pokoušela dostat ven z domu. Bílým střevíčkem na vysokém podpatku přidržovala jedno křídlo dveří otevřené, na hlavě klobouk s okrajem velkým přes celou polovinu dveří vyhlížela do nepříjemného krápání. Váhala zda rozevřít deštník nebo se raději vrátit. Všechno se na ní vlnilo. Bohaté poprsí v hlubokém výstřihu a těsném bolerku připomínalo mořské vlny. Velký jiskřivý přívěšek se při každém nadechnutí zhoupl a zlatý řetízek měl co dělat udržet v soutěsce ňader modře zbarvený briliant, velký jako svět. Jistotně by se dal za ten klenot koupit poplužní dvůr nebo hrad Kost. Kypré rty připomínaly krvácející růži, kdežto poněkud rozmázlá modř na víčkách očí pohasínající oblohu pozdně navečer. Jedna líce přibarvena šminky jako by ve spěchu víc, než druhá. Úzká černá sukně věrně kopírovala proporce hýždí, které svým masivem vyvažovaly předozadní balanc horní poloviny těla.

Krápalo. A déšť každým okamžikem sílil.

Ruce v jemných háčkových rukavičkách popaměti otvíraly deštník.

U týchž dveří, jen zvenčí, přistála na koloběžce drobná dívka v modrých džínách, zdobených vydřenými plochami v místech, jak se to teď nosí. Na řídítkách měla zavěšenou brašnu, vrchovatě zaplněnou propagačními tiskovinami obchodních řetězců s nabídkami na vysavače, televizní přijíma-

če, pračky, bicykly, trekinkovou obuv, ošacení pro volný čas i do přírody a několika sty dalších položek věcí, bez kterých nemůže moderní člověk být ani vteřinu šťastný. Hromada potíštěného papíru, kterou nikdo nečte, nebo jen zběžně prolistuje a vzápětí vše vyhodí do kontejneru.

„Jdete dovnitř, mladá dámo, nebo jak dlouho mám ještě ty dveře držet otevřené?“

„Jen vkládám do poštovních schránek propagační tiskoviny,“ poznamenala dívka.

Madam v klobouku pustila dveře, ty hlučně zaklaply. Pak už se nesla mírně svažující ulicí pod rozevřeným deštníkem do prokrápaného města, stále rozhoupaná jako rozbouřené moře, rozvlněným pozadím snad chtěla posházovat čínžáky po obou stranách ulice.

Koloběžkářka zaplnila tiskovinami všechny poštovní schránky, až na jednu, ta byla vrchovatě plná. Přečetla jméno na štítku a stejné vyhledala na dlouhém řetězci domovních zvonků. Stiskla tlačítko a podržela, snad déle, než se tak časně ráno sluší.

I pod malým nadstřeškem přselo. Otírala si zvlhlé čelo, vlasy měla zplihlé, vlhkost se jí přes letní oblečení dobývala až na kůži.

Konečně v zamřížovaném mluvítku zachrastilo.

„Paní Emilie Povejšilová?“ křikla koloběžkářka do mřížky, aniž vyčkala na ohlášení obyvatele bytu.

„Koho hledáte?“ ozval se mužský hlas.

„Je to byt Emilie Povejšilové?“

„Její byt to je,“ harašil mužský hlas. „Co si přejete?“

„Nesu listovní zásilku.“

„Je do vlastních rukou?“

„Ne.“

„Tak ji vhodte do poštovní schránky.“

„Ta je vrchovatě plná.“

„Sakra...“

„Leda ty papíry položit na schod ke dveřím, ale prší...“

„Nějaká korespondence?“

„Jen propagační tiskoviny.“

„Nemůžete ty krávoviny vhodit rovnou do kontejneru?“

„Jsem placená za doručení až na místo.“

„Krucinál...“

„Když mne pustíte dovnitř, položím všechno ke dveřím bytu,“ byla koloběžkářka neodbytná, jak chtěla splnit zadaný úkol stůj co stůj.

„Tak dobrá, pojdte.“

„Které patro?“

„Šestka.“

„Cože?“

„Výtah funguje. Prostě stiskněte šestku, nemůžete zabloudit.“

Bzučák signalizoval uvolnění západky dveří, stačilo zatlačit a vstoupit.

Koloběžkářka se i s koloběžkou protlačila z deště do vstupní haly. Opřela pojízdný vehikl o stěnu. S velkým paklem tiskovin pod paží vyhledala zdviž, stiskla v sadě tlačítek číslici šest. Dlaní si přilízla pramen mokrých vlasů, který jí padal přes čelo až do očí.

Motor kdesi dole ve strojovně unaveně zavyl, výtah se dal zvolna do pohybu.

Mladý muž stál v otevřených dveřích bytu, zíral na zdviž, která zvolna a nezadržitelně mījela šesté patro.

Pohyb ustal až úplně nejvýš a bzučení pak konečně utichlo.

Sotva koloběžkářka ze zdviže vystoupila a dovřela za sebou dvířka, výtah se rozjel zpět směrem dolů.

„Tohle je přece dvanácté patro!“ zírala.

Musela do hlubiny domu po svých, nebylo jiné volby. Drotila kroky příšeřím schodiště kolem výtahové šachty, nestačila počítat jednotlivá podlaží.

V šestém patře se prázdná zdviž zastavila, oboje dveře byly otevřeny, neobsazená kabinka osvětlena.

Přímo naproti výtahu dveře bytu dokořán, stál v nich mladý muž, právě si dopínal župan.

„Sem!“ křikl, když matný stín mínil pokračovat schodištěm málem až do přízemí.

Děvče se o ty tři schody navíc vrátilo zpátky, pohlédlo na jmenovku na dveřích.

„Paní Emilie Povejšilová?“

„To je má teta,“ vysvětloval mladý muž. „Je na dovolené, já hlídám byt.“

Bylo tomu skutečně tak.

Je pravda, prvních několik nocí neměl nejkliďnějších, a nezapříčinila to jen změna prostředí. Teta Emilie Povejšilová nedala výslovný příkaz, že si dámské návštěvy ve svém bytě nepřeje. Ale i kdyby...

Vcelku příjemný pobyt. Až na ten noční telefon. Mobil zakvílel pokaždé skoro na minutu přesně o půlnoci.

„To jsi ty, Robe?“

Kdo jiný mohl mít tenhle šílený nápad, telefonovat právě o půlnoci, než šéfredaktor! Ten žije hlavně v noci. A právě při záměně jednoho dne za druhý je snad nejvíc při životě. Kdy vlastně spí nebylo známo. Ten byl štont rozdávat pracovní úkoly v kteroukoliv hodinu denní i noční.

„Nevzbudil jsem tě?“

Zatraceně...!

„Přece sis vážně nemyslel, že při hlídání bytu své tetičky nebudeš vůbec makat, jen se válet s babama a nic, žádná práce. To bys koukal, jaké se mohou i v takové díře dít věci. Klidně můžeš chrlit reportáže s venkovskou tematikou. Tro-

chu opepřit, trochu okořenit, víme své a nejsi v téhle branži žádný zajíc. Hlavně buď aktivní. Čus.“

Hovor ten chlap ukončil, ani nepočkal na odpověď.

Zatracený pacholek, jedná s Robertem jako s otrokem.

V ospalém ránu, sotva kyprá madam se šminkami rozmazanými po celé tváři byt opustila, konečně Robert usnul. Ještě nedopočítal druhý verš, ozval se domovní zvonek, tentokrát kvůli nějaké pitomé listovní zásilce.

Stál v dokořán otevřených dveřích bytu tetičky Emilie Povejšilové, na sobě pyžamo a župan, násilím přemáhal zívnutí, před ním v zešeřelé chodbě potrhlá roznašečka propagačních tiskovin.

„To je tedy patent, ten výtah!“ syčela koloběžkářka.

„Tohle ta bestie tu a tam provede,“ vysvětloval mladý muž. „Bez ohledu na volbu podlaží vyjede až úplně nahoru, prostě si udělá malou zajížďku, až pak se vrátí do zvoleného patra. Mohla jsi klidně počkat v kabině, přistála bys rovnou tady.“

„To si nejsem tak úplně jista.“

Dveře bytu v šestce zůstávaly otevřené. Mladý muž užasle hleděl na balík tiskovin.

„To se s tím paklem sběrového papíru takhle trmácíš ke každému?“

„Jen k prominentům,“ pokrčila dívka rameny. „Normálním lidem házím letáky do prázdných poštovních schránek.“

„To jsi fakticky mohla vyhodit rovnou do kontejneru.“

„Distribuční firma mne platí za doručení zásilky, ne za plnění kontejneru sběrovým papírem,“ opáčilo děvče. „Kam to mám dát?“

„Třeba někam na podlahu.“

Děvče mrsklo letáky do místnosti, hned za dveře.

„My se odněkud známe, že si tykáme?“

„Teď už ano,“ zubil se Robert, vlastně pořád ještě teprve

trochu odrostlejší chlapec. „Promiň ten nepořádek. Teprve vstávám.“

Dívka vešla a bez zábran procházela dva plus jedna. U rozestlaného lůžka štítivě zvedla zapomenutý díl intimního dámského prádla.

„Vidím, že rozhodně nezahálíš. To byla ta matróna s obrovskou modře zbarvenou skleněnou cetkou zavěšenou na krku?“

„Kde jsi ji krucinál potkala?“

„Málem mne dole před dveřmi srazila se schodů, rovnou do kaluže.“

Pokrčil rameny.

„Vlastně jsem se octl v tomhle zapadákově proti své vůli.“

„Pozoruj,“ štítivě zvedla z opěradla křesla další část dámského prádla. „Tyhle plachty určitě nepatří té obstarožní matróně.“

„Já se ve velikostech nevyznám.“

„Možná jde o pozůstatky nebohé tety, zavražděné ze ziskuchtivosti a ukryté někde ve skříni?“

Mladý muž narážku nekomentoval.

„Když dovolíš, rád bych se trochu upravil, když už mám návštěvu.“

„Přesněji – další dámskou návštěvu,“ konstatovalo děvče jízlivě. „To se pokaždé nejprve oblékneš a pak zase svlékneš? No nic. Poběžím. Nemohu promarnit půl života žvaněním se sexuálním maniakem. Musím vydělávat peníze, abych měla na skývu chleba.“

Už skoro u dveří se ještě otočila.

„Nemohla bych se trochu opláchnout od toho deště a bláta?“

„Klidně.“

Pak křikla do šumění sprchy.

„A nenašlo by se kousek kafe? Ještě jsem nesnídala.“

„Bude ke kafi stačit krajíc chleba s máslem a džemem, nebo mám zavolat donáškovou službu a objednat něco většího?“

„Krajíc chleba s máslem a džemem postačí. Ledaže by se někde v chladničce našly navíc tři ředkvičky a plátek sýra.“

„Vegetariánka?“

„I tak by se to dalo říct.“

„Vino bílé polosuché, ročník osmnáct set šedesát osm vyhovuje?“

„Naprosto, ale musí být vychlazené na osmnáct stupňů.“

„Fajn...“

Děšť venku za oknem se chvílemi měnil v krápání, potom zase v malou průtrž mračen.

Dívka srkala kávu a mezi tím hladově ukusovala chleba s máslem, džemem, plátkem sýra a k tomu chroupala ředkvičky.

„Zbylo v chladničce ještě několik koleček salámu,“ pozoroval chlapec dívčin apetit.

„Po salámu se nabírají kila,“ odmítla. „Chtěla bych vypadat jako Jane Fondová, když ještě byla ve flóru. A pak... Na tlustý holky chlapi tak neletěj, jako na štíhlé.“ Vzhledla od jídla. „Jak ti říkají?“

„Robert, ale pro přátelé Robin nebo Roby.“

„Fajn, Robine. Čím se živíš, pokud právě nehlídáš byt dva plus jedna tetičky Emilie Povejšilové a neprovádíš v jejich lůžkovinách sexuální orgie?“

„Pracuju pro jedny noviny.“

„Novinář?“

„Co je na tom zvláštního?“

„Dá se na tom zbohatnout?“

„Pokud tě berou a tisknou, pak to není tak špatné.“

„Znala jsem jednoho novináře, tvrdil že pracuje pro Explorer...“

„Cože?“

„Ty, novinář, a neznáš celosvětově zavedený plátek Explorer? To tedy žasnu! Ten kretén tvrdil, že Explorer čtou i ve střední Africe, také v Amazonii, třeba za severním polárním kruhem a se stejnou chutí i na Jižním pólu. Místopřísežně slíbil, že dá moji fotku na titulní stránku. Ale znáš chlapy. Když jim jde o to dostat se děvčeti na kůži, pak naslibují hory doly, ale skutek nakonec většinou utek. Hnusný podvraťák. Jak já nenávidím novináře!“

Usrkla ze sklenice vína.

„U tebe bych udělala výjimku.“

„Čím jsem si to zasloužil?“

„No... jistý sex-appeal by tu byl. Ale... Tedy upřímně řečeno, tvůj výběr sexuálních objektů nic moc.“

Znovu se napila.

„Alkohol bych neměla, když řídím dopravní prostředek.“

„Jsi tady automobilem?“

„Kde bych se na auťák shrabala? Ani řidičák nemám. Rozvážím tyhle přiblblé tiskoviny na koloběžce.“

Dopila sklenici a odstrčila ji co nejdál od sebe.

„Ovšem to jméno – Robert, Robin či Roby za moc nestojí. Sice se takhle jmenuje ten slavný americký herec Robert Redford – je ti trochu povědomý?“

„Podobný?“

„Povědomý jsem řekla.“

„Jasně. Chtěl bych vypadat jako on ve filmu Tři dny kondora.“

„Byla jsem na tom filmáči asi šestnáctkrát. A na filmu Butch Cassidy a Sundance Kid přibližně stejně krát. I na dalších jeho filmech. Byla jsem svého času do něho celá paf. Jenže co zestárnul, udělaly se mu vrásky a narostly bradavice...“

Dívka pokrčila rameny na znamení, že ani favorit nemá u ní vyhráno na věčné časy.

„Líbí se mi jméno Gerard.“

„Gerard?“

„Jako Gerard Philippe, který hrál ve filmu Fan Fan Tulipán. Viděl jsi ho?“

„Jasně.“

„Ženské po Gerardovi Philipovi šilely, strhaly z něho košile a kravatu. Stríhaly textilie na kousky, aby měly nějakou památku.“

„Vzpomínám si.“

„Měl štěstí.“

„Vždyť umřel ještě docela mladý na rakovinu.“

„Právě. Ten už nikdy nezestárne.“

A dívka uznale potřásla hlavou nad odvahou slavného filmového herce Gerarda Philippe umřít mladý.

„Určitě umřel bohatý,“ poznamenala a trochu se zamyslela.

„Chtěl bys být bohatý?“

„Kdo by nechtěl? Docela by se mi zamlouvalo být bohatý.“

„Já moc. Nechat se vozit v obrovském americkém bouráku, který by se musel v tomhle pidiměstečku vytáčet nadvakrát, kdyby chtěl odbočit do vedlejší ulice. Jsem prostě blázen do velkých a krásných amerických bouráků. Ty taky?“

„Líbí se mi pěkná autíčka a vůbec nemusí být velká jako tirák s přívěsem.“

„Zvláštní, kolik toho máme my dva společného, všiml sis? Tedy až na to rozházené dámské spodní prádlo všude po bytě.“

V kteréši skrýši jejího miniolečku melodicky zanotoval mobilní telefon.

„Já se tady s tebou vykecávám a zákazníci už jsou nervózní, že nemají obvyklou dávku reklamních tiskovin.“

Stiskla tlačítko, přiložila mobilní telefon k uchu.

„Haló... To jsi ty, Pepoušku drahoušku? Hrozně lilo, musela jsem najít trochu sušší útočiště... Jo vidím, už neprší. Do pěti minut jsem u tebe.“

Zaklapla mobilní telefon, zasunula do kapsičky u kalhot.

„Všichni normální klienti reklamní tiskoviny okamžitě házejí do kontejnerů, jedině Pepoušek drahoušek na ně čeká. A pokud nedorazím v určený čas, už mne shání po telefonu. Musím běžet, jinak je Pepoušek drahoušek štont nechat mne hledat policií. Ovšem na druhou stranu je uznalý, skoro vždycky mi nechá celkem slušné dýško. Takže dík za kafe a za to ostatní.“

„U výtahu stiskni jedničku. Pokud stiskneš nulu, pak sjeď až do suterénu,“ poučoval Robert. „A poslyš, jak se vlastně jmenuješ?“

„Patricie, ale klidně mi říkej Pat.“

Postupně zapadly dveře od bytu dva plus jedna, pak jedny i druhé dveře od kabinky výtahu, hned pak se zdviž s melodickým mrouskáním vydala na cestu do hlubiny.

Zdviž skončila až v suterénu, ale koloběžkářka, už poučená, nezmatkovala, vyčkala a zdviž se skutečně rozjela a vzápětí zastavila na původně zvoleném podlaží.

V suterénu zatím trpělivě čekala koloběžka, až ji děvče vyzvedne a bude pokračovat v kroužení s balíkem reklamních tiskovin ulicemi města.

HARIE OLGA ANTONIE KOŤÁTKOVÁ
ALIAS PATRICIE